

Film still

Az OTDK pályázatra beadott sorozatomban egy filmből kiemelt képeket dolgoztam fel. Pályamunkám négy darabból áll, ezek a legjelentősebb képkockái a filmbeli törtetésnek. A képek sorrendje azonos a film cselekvés menetével. A sorozatnak az előzménye, fekete-fehér családi fényképekről készült képkivágások. Kísérletezés volt, mely a legelőnyösebb kompozíció kiválasztására, valamint színbeli átírásokra irányult. Hasonló előzményként említeném még egy aktrészlet sor megfestését is.

A festészetben engem a felületalakítások, anyagkezelések mellett a belső érzések, megjelenítése foglalkoztat leginkább. Véleményem szerint ez ma fontos téma, amivel foglalkozni kell és leginkább a művészet alkalmas kifejezni ezt. Mikor portrét készítek, az motivál, hogy megjelenítsem az érzelmek kivetülését az arcon.

Egy lelki folyamat lezajlását választottam témámul, ahol több fázis különíthető el. Egy filmből kivett képkocka sor feldolgozása mellett döntöttem. A filmre (Az utolsó nap/ Le dernier jour/ The last day színes feliratos, francia filmdráma 103 perc 2004 rendező: Rodolphe Marconi) véletlen találtam rá az interneten. Megtetszett az expresszivitása miatt. Zaklatottsággal, szorongásokkal foglalkozik, ami érdekes téma számomra. Megfogalmaz kérdéseket. Mit tehetünk ilyen esetekben? Hogyan viselkedik az ember különféle szituációkban? Milyen hatást vált ki a nézőből? A főhős a lehetőségek közül a legdramatikusabb utat választotta és emiatt olyan hatásos, figyelemfelkeltő nekem ez a film. A történet arról szól, hogy ez a fiú érzelmi válságba kerül. Viszonyzatlanok az érzései, nem tudja megvédeni, akit szeret. Ezek az apró jelentéktelennek tűnő dolgok felgyülemlenek benne, és ez vezet az öngyilkossághoz. Ezt a cselekményt egy ablak befejelésével követi el, mely csúcspontja a filmnek.

Időben az elhatározástól a tettig csak néhány másodperc telik el, mégis érződik az a hihetetlen mély pszichikai folyamat, ami a szereplőben közben lejátszódott. A pályamunkán csak a cselekmény végkifejlete van ábrázolva. Céлом, hogy a nézőt bevonjam a történetbe, ráruházva az előzmények kitalálását, megfejtését.

A sorozatnál törekedtem a színeket úgy kiválasztani, hogy tükrözzék az adott érzéseket: szorongást, elhatározást stb. Az alapszínként a filmben megjelenőket alkalmaztam, de ezeket még próbáltam fokozni illetve összehangolni a sorozat egyes elemeivel. Olajfestéket

használtam. A tüzes krómoxid, viridian és permanent világoszöld intenzív színe meghatározó volt a munkákon a felfokozott érzelmi állapot megjelenítésére. A lazúr pedig egységesíti a festményeket, mellyel finom átmeneteket lehet létrehozni, puhán össze lehet húzni ecsettel a felületeket. Fontos volt számomra, hogy a képkockák reálisan a kamera által rögzített képet követve legyenek megfestve. Próbáltam letisztult felületeket megjeleníteni. Vastag puha ecsetet használtam a festék összemosására. A képkockákat igyekeztem úgy kiválogatni, hogy azok hangulata is rokonítható legyen. Ha például, lejátsszanánk őket egymás után világossá váljon, hogy összefüggő történetet látunk.

A képek festésénél ugyanazokat a zöld színeket és kadmiumsárga, kobaltkék keverékének különböző árnyalatait használtam. A vér tört vöröse (kraplakk, pergamentvörös, crimson vörös) és a zöld komplementer pár fokozza a drámai hatást.

A filmbeli konkrét történésen kívül egy élethelyzetre, egy lelki folyamatra szeretnék utalni festményeimen. Egyfajta megoldási lehetőség van ábrázolva: kilépni, „kitörni” az adott élethelyzetből.

A sorozat első tagja (*Film still I. 50x70cm olaj, vászon, 2012.*) az elhatározást ábrázolja. Ami még elég ingatag, derengő. A portré nincs teljesen kidolgozva inkább homályos, ködös. Csak felvillan egy alak, mégis érezhető benne valami baljóslat.

A következő képen (*Film still II. 50x70cm olaj, vászon 2012.*) már megszületett a megmásíthatatlan döntés, innentől indul igazából a cselekvés. A drámai csúcspont ezen a képen következik be. A fej nekifeszül az ablaknak, hogy a következő pillanatba betörje azt. A kompozíciót tekintve eltértem a tradicionális komponálási módtól. Kifuttattam a homlok tömegét a képből, utalva a jövő történésére. A főszereplő számára valami más, új kezdődik egy másik dimenzióban, kompozícióban.

A következő képen (*Film still III. 75x100cm olaj, vászon 2012.*) egyszerre több kisebb történés jelenik meg. A vászon fel van osztva három képsíkra. A legnagyobb méretű darabon, három különböző nézet jelenik meg vertikális osztásokkal. A férfi már áthajol az ablakon, kilépett a szoba zárt rendszeréből. Festése az előző két képet idézi, konkrét. A két kisebb darabon a földet és fákat látni puha gyors felrakással. Eltávolodásként lehetne jellemezni ezt a képet. Köztes állapot valóság és eszméletvesztés közt, kicsit álomszerű is.

A filmben lírai módon belejátszzák az apró történéseket a fő cselekménybe, a fákat fűjja a szél, ami kellemes nyugtató hatású. Arra is emlékeztet ez a rész, mint mikor lepereg valaki előtt az élete és felvillan néhány emlékkép, de legfőképp valami eltávolodást fejez ki.

A sorozat utolsó tagja (*Film still IV. 40x50 cm olaj, vászon 2012.*) megnyugvást, felszabadulást jelent számomra. Kisméretű kivágás, amely a portréra koncentrálódik. A cselekvő öntudatlanná válik, a szemében nyugalom, harmónia látszik. Az előző képek eseménydús légköre eltűnik, minden lecsendesül.

Fontos momentumnak tartom munkáim közül e képsor elkészítését. Egy komplex sorozat festése során több mindenre kell egyszerre figyelni. Azt tapasztaltam, hogy a képet nemcsak önmagához kell viszonyítani, hanem a már elkészült festményekhez is. Előfordult munka közben, hogy korrigálni kellett a színeket, illetve lazúrréteggel fogtam össze a képeket. A vásznak a zöld árnyalataira épülnek. Ezekből, a tapasztalatokból kiindulva gondolkodom és festek egy újabb sorozatot, aminek az első tagját készítem pillanatnyilag. Valamint a messzemenőbb terveimben szerepel egy olyan sorozat megfestése, ami nem egy szín árnyalataira épül, hanem lesznek teljesen szokatlan kivágású és színben elütő darabjai is.